

Բապիայել Պատկանյան

Հայ վիշտը

Գիտեմ, խեղճ հային չեն տալ Հայաստան,
Մեզ ազգ կազմելու ամենքն են խափան,
Նախանձ, քեն ու ահ տիրել է հոգին
Դեպի հայերուս շատ ու շատ ազգին:

Թե թուր վերցնեինք՝ մեզ պիտ մորթեին,
Ոչ որ պիտ ելներ պաշտպան խեղճ հային .
Երբոր լուռ կեցանք մենք խոհեմաբար,
Ասին . «Մեռել եք հոգեպես իսպառ»:

Ի՞նչ անենք ուրեմն, ինչպե՞ս փրկելվինք,
Մեզ հալածողեն մենք որտե՞ղ փախչինք,
Հայության անվան խարանած կրնիք,
Հայի ճակատին կոխել են մարդիկ:

Վեց հարյուր տարի մենք կիսակենդան՝
Կըսողանք տրորած ճըճուի նըման,
Փոխան շիջելու նախանձը մարդոց՝
Սաստակացավ, ավա՛ղ, գերդ հրդեհ ու բոց:

Կուգեն որ հայքըս մեր սուրբ հավատքեն
Հրաժարվինք, ինչպես մահացու մեղքեն,
Մեր լեզուն, մեր ծեսք՝ նըշանք ազգության,

Երբեք չըհիշվին ի մեջ մարդկության:

Կրրնա՞ն ուրանալ ես իմ պապերուս,
«Մորդ ատն՝» խրատել հարագատ որդուս,
Իմ ձեռքով պըղծել իմ սուրբ ավագան,
Ազգուրացն, ասն՝ք, չէ՞ վայրի գագան:

Ինչպե՞ս կրկրրնամ ես տալ մոռացման
Քո սուրբ հիշատակն, Մամիկոն Վարդան:
Ո՞ր ազգի պատմիչք չորս-հինգ հատ ցուցին
Նըման մեր անմահ Ղևոնդ Երեցին:

Չէ՛, անհընար է ազգեն հրաժարվել,
Ինչպես որ միսը ոսկորեն բաժնել .
Սինլըքոր կըմնամ, ըստոր ու ատած,
Բայց ես չեմ լինիլ երբեք ազգուրաց: